

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Telefónica O2 Czech Republic, a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem Karoliny Světlé 301/8, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2010, č. j. 62 Af 34/2010 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2880 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Radka Pokorného do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, se žalobce domáhal vydání rozsudku, jímž by byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o úhradě úroku z přeplatku ve smyslu ustanovení § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o správě daní) a uhradit náklady soudního řízení. Krajský soud v Brně shora citovaným rozsudkem o žalobě rozhodl tak, že žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobce, kterou požaduje zaplacení úroků z přeplatku na pokutě v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. S 1/03, do třiceti dnů od právní moci rozsudku. Současně je žalovaný povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6760 Kč k rukám Mgr. Radka Pokorného, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen s. ř. s.), tedy tvrdí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní

otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku odůvodnění.

Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek soudu je nezákonný, ukládá-li správnímu orgánu povinnost rozhodnout, aniž by měl k tomu správní orgán pravomoc. Od 1. 9. 2009 spolu s účinností novely zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále jen ZOHS) provedené zákonem č. 155/2009 Sb., není stěžovatel oprávněn nadále jím uložené pokuty za porušení zákona vybírat či vymáhat. Účinností citované novely přešla kompetence k výběru a vymáhání pokut na celní orgány. Počínaje dnem 1. 9. 2009 tedy již stěžovatel nedisponuje postavením správce daně, a proto nelze na jeho postup zákon o správě daní aplikovat. Stěžovatel dále uvádí, že pokud by vydal rozhodnutí, k jehož vydání nemá kompetenci, jednalo by se o nicotný akt. Stěžovatel odkazuje na odborné stanovisko MF ze dne 8. 1. 2010 z něhož vyplývá, že stěžovatel není v pozici správce daně a ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní tak nelze aplikovat. Stěžovatel má za to, že postupoval v souladu se zákonem o správě daní, který přiměřeně aplikoval na svou situaci, pokud jde o vrácení vybrané pokuty. Ve vztahu k požadovaným úrokům ze zaplacené částky pokuty, jako k daňovému přeplatku, ovšem v postavení správce daně není.

Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti stěžovatel uvádí, že krajský soud mu uložil vydat rozhodnutí v prvním stupni správního řízení do třiceti dnů od právní moci rozsudku. O takové lhůtě rozhodl a považuje ji za přiměřenou „*zejména s ohledem na dobu, která od podání žádosti uplynula, a na to, že je třeba posoudit pouze jedinou právní otázku*“. Z takto formulovaného závěru ovšem nelze, dle stěžovatele, dovodit, jakými skutečnostmi se krajský soud při určení lhůty zabýval, ani na jakých důvodech staví své rozhodnutí; není seznatelný postup soudu, který ho vedl k uložení takto stanovené lhůty. Krajský soud část týkající se stanovené délky lhůty pro vydání správního rozhodnutí řádně neodůvodnil, ačkoliv nutnost takového postupu pro něj vyplývá z ust. § 54 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 7 Ans 9/2010 - 138, který mj. uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Stěžovatel uvádí, že dostatečnost odůvodnění je v případě stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí správního orgánu zvláště významná z pohledu stěžovatele, kdy pravidla, dle kterých se vede správní řízení, jsou modifikována ve smyslu ust. § 25a ZOHS a tedy neplatí obecně stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí dle ust. § 71 správního řádu. Lhůty pro vydání správního rozhodnutí nejsou přesně ohraničeny z důvodů složitějších a náročnějších postupů v řízení před stěžovatelem. Stěžovatel se proto domnívá, že krajský soud nezohlednil všechna specifika a okolnosti projednávané věci a považuje proto napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

Ze všech uvedených důvodů navrhuje stěžovatel napadený rozsudek zrušit a věc krajskému soudu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti považuje rozsudek za správný a mj. poznamenává, že předmětným rozsudkem bylo rozhodnuto o žalobě na ochranu proti nečinnosti. Výrokem napadeného rozsudku došlo tedy ke stanovení lhůty, v níž má být rozhodnuto o žádosti; výrok ani jeho odůvodnění však nijak neurčují, jak má stěžovatel o žádosti rozhodnout. Žalobce poukazuje na skutečnost, že stěžovatel tím, že ve věci žádosti vydal meritorní rozhodnutí, tímto fakticky deklaroval svoji pravomoc rozhodnout. Pokud měl stěžovatel pochyby o pravomoci rozhodnout o žádosti, měl postoupit věc orgánu příslušnému dle ust. § 22 odst. 1 zákona o správě daní resp. podat kompetenční žalobu dle ust. § 97 a násl. s. ř. s. Tento postup by byl, dle názoru žalobce, zcela v souladu s výrokem napadeného rozsudku, neboť by postoupením věci či podáním kompetenční žaloby bylo učiněno rozhodnutí

o žádosti v širším smyslu. Ohledně stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí má žalobce za to, že krajský soud zkoumal veškeré relevantní skutečnosti, které výslovně uvedl a fakticky a právně jednotlivě i ve svém souhrnu zhodnotil, přičemž je zcela zjevné, na základě kterých skutečností dospěl k závěru o nečinnosti stěžovatele. Žalobce proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalovaného, jakožto stěžovatele, zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném v ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal kasační stížnost důvodnou.

Ze spisu se podává, že stěžovatel v řízení o rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl, že žalobce zneužil své dominantní postavení na trhu veřejných telefonních služeb určených podnikatelským subjektům prostřednictvím veřejných pevných komunikačních sítí a porušil tím § 11 odst. 1 ZOHS. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta dle ust. § 22 odst. 2 ZOHS. Rozhodnutí stěžovatele v obou stupních byla rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2009, č. j. 62 Ca 61/2008 - 299, zrušena pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalobce požádal Celní úřad Brno o vrácení pokuty včetně úroku podle ust. § 64 odst. 4 a 6 zákona o správě daní. Celní úřad žádost postoupil dne 27. 1. 2010 jako věcně příslušnému stěžovateli, který pokutu dne 4. 2. 2010 žalobci vrátil. O žádosti o zaplacení úroku rozhodnuto nebylo. Žalobce podal dne 24. 2. 2010 stěžovateli žádost o poskytnutí informací ve věci vrácení úroku z přeplatku, ve které požádal o sdělení aktuálního stavu řízení s uvedením předpokládaného termínu vydání rozhodnutí.

Dne 2. 3. 2010 zaslal žalobce předsedovi stěžovatele, jakožto nejbližší nadřízenému, upozornění na nečinnost stěžovatele. Odpovědí ze dne 4. 3. 2010 bylo žalobci sděleno, že výše uvedená problematika je v šetření a po vyhodnocení všech právních a skutkových okolností Úřad bezodkladně vydá rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o vrácení úroku z prodlení. V návaznosti na podané upozornění na nečinnost pak dne 7. 4. 2010 obdržel žalobce Vyrozměnění o odložení podnětu ze dne 2. 4. 2010, č. j. ÚOHS-4683/2010/610/JHa, kterým mu bylo sděleno, že předseda neposoudil podnět jako oprávněný a odložil jej s tím, že v postupu stěžovatele nelze spatřovat znaky nečinnosti, když dosud nedošlo k soustředění podkladů potřebných pro vydání rozhodnutí, mezi které patří zejména stanovisko ministerstva financí, o které bylo požádáno dopisem ze dne 29. 3. 2010 a dále odborné posudky externích spolupracovníků Úřadu z právnické fakulty MU v Brně.

Žalobce s uvedeným závěrem stěžovatele nesouhlasil a podal žalobu na ochranu před nečinností, neboť se domníval, že stěžovatel nepostupoval řádně a bez zbytečných průtahů a z dosavadního postupu stěžovatele a jeho komunikace se žalobcem není zřejmé, kdy bude ve věci žádosti o uhrazení příslušného úroku dle ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní rozhodnuto. Jak je shora uvedeno, Krajský soud v Brně shora citovaným rozsudkem o žalobě rozhodl tak, že žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobce, kterou požaduje zaplacení úroků z přeplatku na pokutě v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. S 1/03, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Jedním z logických atributů požadavků na rozhodování orgánů veřejné moci v právním státě je rozhodování v přiměřeném čase, respektive rozhodování bez zbytečných průtahů. Kodifikaci tohoto obecného principu právního státu ostatně obsahuje nejenom současně platný správní řád (§ 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), ale též správní řád předchozí (srov. např. § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení); uvedené ostatně plyne ze samotného ústavně zakotveného principu právního státu. Nad rámec charakteru rozhodování v přiměřené lhůtě coby obecného principu právního lze poukázat i na ustanovení § 177 nyní

platného správního řádu, který základní zásady správního řízení, mezi něž patří též výše citované vyřizování věcí bez zbytečných průtahů, výslovně vztahuje na veškerou činnost veřejné správy.

Smyslem žaloby proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 s. ř. s. je pak posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídít vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení v tomto případě končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až po jeho ukončení, tj. samotným faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení má samozřejmě svůj význam pouze tehdy, pokud nečinnost správního orgánu trvá. Pomine-li nečinnost v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne podle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu. Dovolání se ochrany u soudu je však omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpal, pokud mu je ovšem zákon o správním řízení zakládá, zákonné prostředky správního řízení k ochraně před nečinností správního orgánu.

Polemizuje-li stěžovatel v kasační stížnosti o nedostatku své pravomoci rozhodnout o žádosti žalobce ve snaze obhájit svoji nečinnost, nelze tomuto názoru přisvědčit. Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že stěžovatel poněkud dezinterpretuje závěry, k nimž v napadeném rozsudku dospěl krajský soud. Ten totiž toliko rozhodoval o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle §§ 79 a násl. s. ř. s. a konstatoval, že smyslem uvedeného řízení je posouzení, zda správní orgán je nečinný a pro tento případ mu nařídít vydání rozhodnutí či osvědčení. Krajský soud konstatoval, že ať už bude stěžovatel o žalobcově žádosti rozhodovat jakkoli, je povinen rozhodnout bez zbytečných průtahů.

S tímto názorem nelze než souhlasit. Soud při rozhodování o žalobách na ochranu před nečinností totiž v žádném případě nepředjímá ani jakkoli nepresumuje meritorní rozhodnutí správního orgánu, neboť tato úvaha náleží pouze správním orgánům vedoucím příslušná správní řízení. Účelem řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je obecně poskytnutí ochrany účastníku správního řízení před nečinností, avšak s důsledkem nerozhodování ve věci samé (případně nevydání osvědčení), nikoli před jinými procesními vadami, nebo před rozhodnutími nezákonnými z hlediska hmotného práva. Opačný závěr by znamenal stírání rozdílů mezi řízením na ochranu před nečinností a např. řízením o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle §§ 65 a násl. s. ř. s., která soudní řád správní záměrně koncipuje jako odlišná. Soudní ochrana proti nečinnosti je poskytována především z toho důvodu, aby účastník řízení nesetřvával ve stavu právní nejistoty za situace, kdy již příslušné úkony směřující ke změně jeho právního postavení byly jím samým či příslušným správním orgánem učiněny a kdy tedy již zbývá jen vydat ono správní rozhodnutí, proti němuž by se pak mohl případně bránit správní žalobou. Ochrana se však zaměřuje toliko na vydání rozhodnutí samotného, rozhodující soud např. nemůže v jejím rámci stanovit správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí konkrétního obsahu.

Tak tomu také v projednávané věci bylo, neboť krajský soud nestanovil stěžovateli povinnost vrátit požadovaný úrok ze zaviněného přeplatku v intencích ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní, nýbrž konstatoval povinnost rozhodnout o žalobcově podání, kterým požaduje zaplacení úroků z přeplatku.

Nejvyšší správní soud zde považuje za nutné konstatovat, že v projednávané věci je zásadní, že stěžovatel rozhodl v režimu § 64 zákona o správě daní a poplatků o vrácení pokuty a tuto také dne 4. 2. 2010 žalobci vrátil. Musí se tedy rovněž vypořádat s otázkou nároku či nenároku na úhradu úroku ze zaviněného přeplatku dle cit ustanovení odst. 6. V daném

případě byla pokuta uložena za účinnosti zákona č. 143/2001 Sb., ve znění do 31. 8. 2009, kdy v ust. § 22 odst. 6 bylo stanoveno: „Při vybírání a vymáhání pokut postupuje Úřad podle zvláštního právního předpisu“ – s odkazem na zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. V intencích přechodných ustanovení k cit. zákonu nelze dovést jiný výklad, než že ten, kdo pokutu vybral, tuto také vrátí. Takto žalovaný rovněž postupoval. Jakkoli lze souhlasit se stěžovatelem, že po účinnosti novely provedené zákonem č. 155/2009 Sb., již není v postavení správce daně, v nyní projednávané věci mu takové postavení dle přechodných ustanovení svědčilo, ostatně sám tak postupoval, když pokutu vrátil. Stěžovatel byl proto povinen rozhodnout bez zbytečných průtahů v řízení, které bylo zahájeno úkonem žalobce - žádostí o vrácení úroku. Obecně je přitom třeba poukázat na skutečnost, že ten, kdo se návrhem obrátí na správní orgán, má nárok na určitý procesní postup, který mu umožňuje bránit jeho právní pozici. Proto se také procesní předpisy tvoří - aby byla dána pravidla postupu jak žadatele, tak i správního orgánu. Z nich plyne jistota o předvídatelném a nepřekvapivém postupu správního orgánu. Pokud se takovým návrhem nikdo nezabývá, ztěžuje tím možnost uplatnění tvrzených práv a v návaznosti dále znemožňuje soudní ochranu podle § 65 a násl. s. ř. s.

Za dané situace tedy byl stěžovatel povinen vydat správní rozhodnutí, a to bez ohledu na jeho možný obsah.

V projednávané věci neobstojí ani námitky stěžovatele stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel namítá, že z rozsudku není patrné, jakými skutečnostmi se krajský soud při určování lhůty zabýval.

Z ustanovení § 25a zákona o ochraně hospodářské soutěže mj. plyne, že není-li tímto zákonem stanoveno jinak, postupuje se v řízení u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže podle správního řádu, s výjimkou ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí. Smyslem ustanovení § 25a zákona o ochraně hospodářské soutěže je neaplikovat v řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže lhůty, které se aplikují obecně na správní řízení (§ 71 správního řádu), z důvodu složitějšího posuzování, rozsahu prováděných důkazů nebo náročnějších ekonomických a právních rozborů. Tato skutečnost však neznamená, že by se žalovaný nemohl dostat do prodlení s vydáním rozhodnutí ve věci samé, neboť také v řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže se uplatní zásada rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvená v ustanovení § 6 odst. 1 správního řádu. Jak vyplývá z judikatury tohoto soudu (viz např. i stěžovatelem uváděný rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 7 Ans 3/2010 - 138, přist. na www.nssoud.cz), „nelze opomenout fakt, že výkon veřejné správy musí být v souladu s principy dobré správy, kam mj. patří i rychlé a efektivní rozhodování správních orgánů. Není-li Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zákonem stanovena maximální lhůta pro rozhodování, musí rozhodovat ve lhůtě přiměřené a bez zbytečných průtahů (srov. § 6 odst. 1 správního řádu). Posuzování délky řízení a její nepřiměřenosti je otázkou relativní, při níž je třeba zkoumat vztah délky řízení k dalším atributům řízení, jako jsou složitost jeho předmětu, požadavky na provádění dokazování v průběhu řízení, jednání a procesní aktivity účastníků řízení aj. Závěr o tom, zda doba, po níž trvalo konkrétní řízení, je ještě přiměřená či nikoliv, lze formulovat vždy s ohledem na zohlednění těchto faktorů, jimiž bylo řízení bezprostředně ovlivněno. Přiměřenost lhůty musí být v řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže posuzována individuálně případ od případu tak, aby byla zohledněna náročnost a složitost každého případu, zejména jeho věcná stránka a rozsah úvah, které musí tento Úřad učinit před vydáním rozhodnutí.“

Krajský soud v nyní souzené věci však postupoval v souladu s uvedenými hledisky. Soud především uvedl, že v posuzovaném případě je třeba vyjít z toho, že řízení o žalobcově žádosti není řízením ve věci ochrany hospodářské soutěže, v němž by s ohledem na složitost předmětu existovaly požadavky na provádění rozsáhlého dokazování či uskutečňování jiných procesních úkonů a nejedná se ani o řízení, které by bylo zatíženo zvýšenou procesní aktivitou účastníků

či potřebou konat ústní jednání. Nejvyšší správní soud se s uvedeným ztotožňuje a rovněž sdílí názor krajského soudu také v v tom ohledu, že pokud měl stěžovatel pochybnosti ve vztahu k jednotlivým ust. novely ZOHS, mohl již od data její účinnosti (tj. od 1. 9. 2009) opatřovat potřebná stanoviska a odborná vyjádření. I kdyby tedy bylo lze připustit, že stěžovatel začal řešit zmíněnou právní otázku kompetence vydávat rozhodnutí dle ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní až poté, co mu byla žádost žalobce postoupena, je nutno souhlasit s krajským soudem v tom směru, že doba pěti měsíců, která uplynula od doručení této žádosti (27. 1. 2010) do vydání rozsudku soudu I. stupně (tj. 1. 7. 2010) je dobou dostatečnou pro její zodpovězení. Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že stěžovatel v daném případě skutečně neprováděl žádné náročné šetření, jak tomu zpravidla je v řízení ve věcech ochrany hospodářské soutěže. Jakkoli argumentuje stěžovatel specifiky dané věci, nutno říci, že právě ona specifika případu jednoznačně svědčí v jeho neprospěch, neboť zodpovězení předmětné právní otázky, byť otázky problematické, nemůže jít k tíži účastníků řízení a na úkor efektivního výkonu veřejné správy. Na tomto závěru nemůže nic měnit pouhý opačný názor stěžovatele, že lhůta určená mu soudem pro vydání rozhodnutí nebyla přiměřená resp. nezohlednila požadavky kladené na posouzení přiměřenosti lhůty. I v tomto případě je Nejvyšší správní soud ve shodě s názorem krajského soudu, totiž, že stěžovatel ve vztahu k podané žádosti požádal o stanovisko MF a odborný posudek až po zhruba dvou měsících od obdržení žalobcovy žádosti a ani ve svém vyjádření k žalobě neuvedl, kdy a zda hodlá o žádosti rozhodnout. Nejvyšší správní soud uvádí, že z rozsudku krajského soudu naopak jednoznačně vyplývá výčet provedených úkonů a soud tyto úkony vyhodnotil z hlediska jejich předmětu, požadavků na provádění dokazování v průběhu řízení, obsahu, náročnosti a složitosti. Krajský soud tak dostal výše uvedeným požadavkům, kladeným na posouzení přiměřenosti lhůt, pokud uvedl, že doba více než pěti měsíců, která uplynula od podání žalobcovy žádosti, byla zcela dostatečnou pro to, aby stěžovatel o žádosti rozhodl. Lze tedy jednoznačně přisvědčit závěru soudu I. stupně v tom, že jestliže stěžovatel do dne vydání rozsudku nevydal rozhodnutí a svoje vyčkávání ospravedlňoval vyžádáním stanovisek výlučně k právní otázce, kterou by měl být schopen posoudit i sám, jedná se o příklad nečinnosti správního orgánu. Krajský soud tedy objektivně uvedl v čem spatřuje průtahy v řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže a jaký je vztah mezi skutkovými zjištěními a právními závěry.

Závěr krajského soudu stran stanovení délky lhůty k vydání rozhodnutí je tedy plně přezkoumatelný. Z jeho odůvodnění vyplývá, že při stanovení délky této lhůty přihlédl ke konkrétním okolnostem projednávané věci, kdy nejde o řízení skutkově komplikované, neprovádí se dokazování, nýbrž se jedná toliko o zodpovězení právní otázky. Stěžovatel za dobu trvání správního řízení (tj. více jak pět měsíců) již mohl shromáždit dostatek relevantních podkladů pro své rozhodnutí, a s ohledem na konkrétně zhodnocenou povahu věci mu soud stanovil přiměřenou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy uvádí, že konkrétní odůvodnění lhůty k vydání rozhodnutí provedené krajským soudem umožňuje seznat, jaká konkrétní skutková a právní kriteria považoval krajský soud za rozhodná pro stanovení uvedené lhůty a v testu přezkoumatelnosti plně ob stojí.

Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce dosáhl v řízení o kasační stížnosti plného úspěchu, a proto má dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení byly stanoveny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v tomto případě za jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 16. 9. 2010, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši

1 x 2100 Kč a 1 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2400 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 480 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci se tedy vůči žalovanému přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2880 Kč.

Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu